

MOR

Tarık Özcan

■ Sessiz bir çılgılık gibi içe akıyordu. Derinde kalmayı sevmiştir. Kaygan ve nemli bir aşağıya doğru düşüştü onunkisi. O da öyle yaptı ve düştü. Gözün kiraya verildiği öylesine bir durumdu ve kulağın herhangi bir hükmü yoktu. Sezgilerin buğday başakları gibi titreyerek salındığı bu iç iklimden çıkmanın bir yolu olmalıydı. Mor bir doğum... O da içteki yangının güle dönüşmesiyle mümkündü ancak ateş derindeydi. Bu doğurgan sessizlikten çıkmanın bir tek yolu vardı: İçinde taşıdığı ateşi rüzgârlarla dışa yönlendirmeliydi. Yani doğum, ateş gülü şeklinde olmalıydı. Arzunun kara çerileri ateş ağacını tutuşturmuştu. Yürüdü vardı, dilin kara gömleğini giyinmeye. Biniti, kelime atıydı; sezgisi, kalbine çöreklenmiş beyaz bir rüya ve sükût ipeği.

Ey, sessizliğe gömleğini giydiren, şövalye, yürüdü mor bir ikindiye. Kolay mı sanırsın güneşin hükmünün geçtiği yerde istediğin renge bürünmeyi. Geceyi ve gündüzü hesaba katmadan asıl rengi bulamazsın. Yürüdü, gündüzün üstüne. Sözün mahşeri olan bu yerde, dört iklim güneşin havuzunda yıkanıyordu. Baharın kollarına attı kendini, beyazların açtığı büyülu bahçeye. Güneş kral.

Bu bahçe, çimenin ve çiçeğin yurduydı. Gözün ve kulağın eşliğinde kurulan bu dünya, ışığın eşyanın yüzünü elyaf gibi dokuduğu bir dünyaydı. Kulak usta, göz mihamdardı. Işığın açtığı yoldan ağaçların elinden tutarak bir senfoni eşliğinde dünyanın açılan kapısından içeriye girdi. Bir ırmak gibi sürükledikleriyle değil sustuklarıyla yeşil zeminin ortasında görüntüsünü çiziyordu. Doğa, sabahın darası alınmış ışıktan gömleğini giyinmişti. Göle sığmayan su, yolunu aramak üzere hendeğin çağrısına uymuştu. Sevdiklerini kendisiyle birlikte sürüklüyor, sevmediklerini sağa sola savuruyordu. Bahçeye varınca bu büyülu güzellik karşısında arayışına son vererek papatyayı dudaklarından, çimeni ve çiçeği yanaklarından öptü. Yaşadığı baş dönmesi kendisini dağıtmıştı. Çimene ve çiçeğe merhaba dedi. Gözü

okşayan bir sessizlikti. Ağaç konuşmuyor, su gümüşten yapılmış arkta sessizliği tercih ediyordu. Bahçe, suskunun çemberini büyüttükçe büyütüyordu.

Bir bakış kuşu, leylağın rüzgârdan incinmiş yapraklarına yöneldi ve mor bir kıyametle karşılaştı. Mor bir yangın ağacı sarmıştı. Musa'nın Tur-ı Sina'daki tanrısal ateşi gibiydi. Büyüledi. Leylağın bu güzelliği sadece gözü okşamıyordu; yaklaştıkça ilahi bir koku evreni içerisinde kaldı. Yaprakların arasında hül-yalı bir mevsim yaşanıyordu. Yeşille morun bu kardeşliği karşısında kendisini çimenlerin üzerine bıraktı. Buğulu bir atmosfer içerisindeydi. Renkler, kokular mahşerinde yıkanıp duruyordu. Ceviz ağacının dalları arasında parçalanmış ışık dalgaları gözlerini kamaştırarak ruhunun en ücra köşelerini yıkadı. Tanrısal ışık, gölgenin yurdunu ele geçirmişti. Saf aydınlığın ruhun tebessümüyle birleştiği maverai bir âlemdi bu. Sağa doğru döndüğünde hendekteki suyun berrak yüzüne yansıyan yüzlerce menekşe, bu büyümlü nizamda yerlerini almanın mutluluyla gülümsüyordu. Işığın rehberliğinde yeşilin elini tutarak "Morlar Ülkesi"ne ulaşmıştı.

Bütün bunlar doğanın derin sessizliğinde oluyordu. Doğanın içine işleyen huzur, ruhunu dört bir yandan kuşattıkça bir büyülenme eşiğinde olduğunu fark etti. Kalbin efendisi, buralarda yakın bir yerde olmalıydı. İğdenin beyaza kesilmiş yapraklarını görünce yakın bir yerde olduğunu anladı. Yıllardır bahçenin köşesinde sessiz ve sakin bir şekilde duran iğdenin altındaki mor efendiyi fark etti. Gözleri, hülyalı bir mevsimin ezeli şerbeti gibiydi: Dalgın fakat bir o kadar berrak. Korkmadan ve büyük bir hayranlıkla ona doğru birkaç adım atınca büyümlü efendinin el işaretiyle durdu. Derinden bir ses, "*Dur, senin rengin bu değil. Sen, hayata dâhilsin; bense, ötesine. Herkes kendi ikliminde ve renginde yaşamalı. Kendini bahçeye girmek için zorlama. Bu bahçe, senin bahçen değil. Seninkisi ateşin ve suyun, cennetin ve cehennemin, beyazın ve morun iç içe olduğu bir bahçe. Acele etme...*" dedi.